

hedskasser, som jeg her har den Ære at forelægge for og anbefale til det høje Landsting, er Resultatet af Forhandlingerne i Folketinget, hvor der oprindeligt var forelagt to Lovforslag, et om Ændringer i Loven om anerkendte Arbejdsløsheds-kasser af 8. April 1914 og et andet om Ændringer i den midlertidige Lov om ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse af 1918. Folketinget har samlet alle Bestemmelserne i de Ændringer til Loven af 1914, som altsaa nu foreligger her. Den midlertidige Lov af 1918 om ekstraordinær Arbejds-løshedsunderstøttelse vil da ophøre med dette Aars Udgang, og de nødvendige Overgangsbestemmelser fra den nuværende Tilstand til den ordinære Tilstand er indarbejdede i det foreliggende Lovforslag. En Del af de foreslaaede Ændringer er lidet betydende, saadanne praktiske Smaating, som man under Arbejdet med denne Sag er blevet opmærksom paa fra Administrationens Side, de har altsaa det Formaal at underbygge og understøtte Administrationen af Loven. En anden Del gaar ud paa at betrygge Forholdet mellem Arbejds-løsheds-kasserne og Publikum ved Skærpelse af Kontrolbestemmelserne, ved Skærpelse af Adgangsretten dels til Medlemsskab og dels til Understøttelse af Arbejds-løsheds-kasserne. Endelig omhandler den tredje Del af Lovforslaget Overgangsbestemmelserne fra den nuværende Tilstand til den mere ordinære.

I første Gruppe nævner jeg Ændringen til § 4, som sletter Fordringen om en vis bestemt Oplysning i Medlemslisterne, hvor det skulde angives om hvert enkelt Medlem, hvorvidt han var Sæsonarbejder eller ikke. Denne Bestemmelse foreslaas slettet, da den anses for upaakrævet. — I § 5 foreslaas en Ændring, hvorefter det Minimum af Medlemmer, der kan oprette selvstændige Arbejdsløsheds-kasser, forhøjes fra 50 til 100. — Endvidere er der en Ændring til § 12, hvorefter Adgangen til at nyde 4 Ugers Barselunderstøttelse ophæves, idet Barselunderstøttelse er indgaaet i Sygekasseloven som en obligatorisk Ydelse.

Til den anden Gruppe hører f. Eks. Ændringen til § 6, der yderligere understreger, at Medlemmerne skal være Løn-arbejdere, og Ændringen til § 7, der sæt-

ter Kasserne i Stand til at vægre sig ved at optage Personer, som ikke kan anses for at være arbejdssøgende, men om hvem man maa formode, at de er mere søgende efter Understøttelse. Saadanne Personer vil man nu kunne vægre sig ved at optage. Dette skærpes yderligere ved en Ret til at nægte Optagelse af Personer, der ikke har Beskæftigelse indenfor vedkommende Fag; selv om de i øvrigt maatte anses for at falde ind under den Kategori af Medborgere, der er omfattede af Arbejdsløsheds-kasseloven, vil man kunne nægte dem Optagelse, naar de ikke paa det Tidspunkt, da de søger Optagelse, er beskæftigede indenfor det Fag, til hvilket de henvender sig. — Ved en Ændring til § 8 gives der en Ret til at idømme Personer, der har øvet Misbrug, Tab af Understøttelse for et i hvert enkelt Tilfælde nærmere bestemt Tidsrum. I Praksis er det en gammelkendt Fremgangsmaade, som Arbejdsløshedsinspektøren og Arbejds-løshedsnævne er særdeles fortrolige med, idet man i de Tilfælde, hvor Misbrug er konstateret, har idømt en kortere og længere Tids saakaldt Karantæne, i hvilken de paagældende ikke kan erholde Understøttelse, hvilket formentlig er den Straf, der virker stærkest.

I en Tilføjelse til § 12 søger man at sikre sig mod visse Arter af Misbrug ved at lade Retten til Understøttelse bortfalde, saafremt den paagældende i de forud for Arbejdsløshedens Indtræden gaaende to Aar ikke har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder, dog saaledes, at Dispensation kan meddeles, naar ekstraordinær Arbejdsløshed taler derfor. Dette Punkt var foreslaaet anderledes i det Lovforslag, som jeg havde den Ære at fremsætte for Folketinget; der er her under Behandlingen i Folketinget sket den Ændring, at der er sat 2 Aar, medens der oprindeligt stod 3 Aar. Det er med stor Betænkelighed, jeg har set denne Ændring blive foretaget, og jeg maa udtale Haabet om, at man fra alle Sider vil forstaa Nødvendigheden af, at der her tages Hensyn til den ekstraordinære Arbejdsløshed, der har været og fremdeles er i en Række Fag som Følge af de ekstraordinære Forhold, vi lever under. Thi det kan jo ikke være Lovgivningens Hensigt, at hæderlige Ar-